

Działalność powiernicza jako prowadzenie rachunków dla niektórych państwowych papierów wartościowych

Celem niniejszego artykułu jest odpowiedź na pytanie, czy w zakresie działalności powierniczej - w rozumieniu przepisów u.o.i.f.¹ - mieści się również działalność polegająca na prowadzeniu rachunków dla niektórych tzw. państwowych papierów wartościowych. W artykule autor przeprowadza skróconą analizę charakteru prawnego bonów skarbowych i bonów pieniężnych NBP² oraz pochyla się nad kwestią systemu księgowo-ewidencyjnego w aspekcie formalnej definicji rachunków papierów wartościowych.

MATEUSZ BLOCHER

Przepisy u.o.i.f. wyróżniają co najmniej kilka różnych form aktywności banków na rynku kapitałowym. Wśród nich należy wymienić przede wszystkim następujące:

- prowadzenie przez banki działalności maklerskiej w charakterze firmy inwestycyjnej³,
- wykonywanie przez banki podstawowych czynności maklerskich, bez konieczności uzyskiwania zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej (w zawężonym przedmiotowo zakresie)⁴,
- podejmowanie przez banki aktywności, która nie jest w ogóle działalnością maklerską, w przypadkach określonych w art. 70 ust. 1 u.o.i.f., oraz
- wykonywanie działalności powierniczej w rozumieniu art. 119 u.o.i.f.

Niniejszy artykuł odnosi się do ostatniej z wymienionych powyżej form aktywności banków w zakresie obrotu instrumentami finansowymi.

Definicję działalności powierniczej wprowadza art. 119 ust. 1 u.o.i.f. Zgodnie z powołanym przepisem, za zezwoleniem KNF⁵ bank z siedzibą

¹ Ustawa z 29.07.2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1636, ze zm.), dalej: „u.o.i.f.”.

² Narodowy Bank Polski.

³ Na podstawie art. 69 w zw. z art. 111 oraz art. 3 pkt 33 u.o.i.f.

⁴ Na podstawie art. 70 ust. 2-4 u.o.i.f.

⁵ Komisja Nadzoru Finansowego.